

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Γ΄ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 - Άριθ. Φύλλου 23

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ ΣΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Εταν ύπάρχη άναστάτωση στα έκκλησιαστικά πράγματα ή προσοχή μας έπικεντρώνεται συνήθως στις έξωτερικές άφορμές ενώ είναι άλλα και βαθύτερα τὰ αίτια.

Μιά από τις βασικές αίτιες για να δημιουργηθούν έκκλησιαστικά προβλήματα είναι και ή έλλειψη ούσιαστικής παρουσίας τών πρεσβυτέρων κατά την διαπραγμάτευση και διαχείριση τών έκκλησιαστικών θεμάτων και ή έλλειψη αυτή με τη σειρά της οφείλεται εν πολλοίς στη θεολογική σύγχυση, πού επικρατεί στον έκκλησιαστικό μας χώρο, σχετικά με τους βαθμούς της ιερωσύνης και τη σχέση πού πρέπει να έχουν αυτοί μεταξύ τους αλλά και με τον λαό. Άν αυτή ή σύγχυση δέν παύση, τότε ματαιίως αναμένουμε άδιατάρακτη ειρήνη στην Έκκλησία και πνευματικούς καρπούς.

Ή θεολογική αυτή σύγχυση ύπάρχει, διότι άλλοι μέν θεωρούν τὸ επισκοπικό άξίωμα -αυτό καθ' έαυτό- και την όποιαδήποτε άρχιερατική σύνοδο ως την ύπερτάτη αυθεντία στην Έκκλησία και μεταφράζουν αυτό στην πράξη σε κατεξουσιασμό και ύποτίμηση του λοιπού κλήρου (λησμονώντας άφ' ενός μέν ότι ο Μέγας Άθανάσιος, ή ψυχή της Α΄ Οίκουμενικής Συνόδου και ο έκφραστής του όρθοδόξου δόγματος ήταν τότε άπλως διάκονος και άφ' έτέρου ότι στην έκκλησιαστική μας ιστορία μερικές άρχιερατικές σύνοδοι όνομάσθηκαν ληστρικές), άλλοι δέ να όδηγούνται στο άλλο άκρο και με πνεύμα άνταρσίας και άλητείας να ύβρίζουν τους Έπισκόπους της Έκκλησίας μας με χυδαία λόγια και να ζητούν την κατάργηση της "δεσποτοκρατίας" προβάλλοντας συνάμα παράνομα αίτήματα, όπως π.χ. τη χειροτονία έγγάμων έπισκόπων ή τον β΄ γάμο τών ...κληρικών(!).

Στη θεολογική σύγχυση, πού αναφέραμε, συνετέλεσαν και συντελοούν δυστυχώς άκόμη, ώρισμένοι πανεπιστημιακοί καθηγηταί της θεολογίας, οί όποιοι, από τη μιá μεριά ύπερτονίζουν τὸ επισκοπικό άξίωμα, ώσάν αυτό και μόνο να ύπάρχη στην Έκκλησία και από την άλλη κόπτονται διεκδικούντες τὰ δικαιώματα τών λαϊκών, άγνοοούντες και άδιαφοροούντες παντελώς

για τὴ θέση καὶ τὴν ἀποστολὴ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ τῶν Διακόνων, σὰν νὰ ἦταν λίγα τὰ δεινὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ πνευματικὰ ἀνεκπαίδευτο λαϊκὸ στοιχεῖο, ποὺ κυριαρχεῖ πάντοτε σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πέλαγος τῆς θεολογικῆς συγχύσεως εὐρισκόμενοι εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσουμε τὸν λιμένα τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, διότι χωρὶς αὐτὴν, ἡ ἐκκλησία, « Ἐκκλησία Θεοῦ οὐ καλεῖται ».

* * *

Ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν καὶ ἰδίως κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια γίνεται λόγος πολὺς καὶ λιπαρὸς περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ὡς «τύπου καὶ τόπου Χριστοῦ», ὡς «ὄρατῆς κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας», ὡς σημείου ἀναφορᾶς καὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας κ.ἄ.π. Κανείς, βεβαίως, δὲν μπορεῖ νὰ διαφωνήσῃ μὲ τὶς διατυπώσεις αὐτὲς «καθ' ἑαυτὰς». Ἐπιβάλλεται, ὅμως, νὰ διαφωνήσουμε μὲ τὸν τρόπο ποὺ αὐτὲς παρουσιάζονται, ἐρμηνεύονται καὶ ἀναπτύσσονται. Δηλαδή, ἀποκομμένες καὶ ἀποξενωμένες ἀπὸ τὰ ἱερά κείμενα ποὺ αὐτὲς ἐλήφθησαν καί, κατὰ συνέπεια, διαστρεβλωμένες καὶ κακοποιημένες ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνεία καὶ τὸ νόημά τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μᾶς ἀποπροσανατολίζουν.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες μας δὲν ὠμίλησαν μόνον περὶ τῶν Ἐπισκόπων ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ τῶν Διακόνων. Καὶ ὠμίλησαν ἀκόμη περὶ τῆς σχέσεως ποὺ πρέπει αὐτοὶ νὰ ἔχουν πρῶτα μὲ τὸν Θεό, ἔπειτα μεταξὺ τους καὶ ὕστερα μὲ τὸ ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ εἶναι πράγματι Ἐπίσκοποι, Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι καὶ ὄχι μόνον νὰ ὀνομάζονται ἔτσι. Ἐάν, λοιπόν, δὲν γνωρίσουμε ἐμεῖς οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ Διάκονοι τὴν σχέσι ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε μὲ τὸν «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ» Ἐπίσκοπό μας καὶ μὲ τὴν συμπεριφορὰ μας δὲν προσδιορίζουμε τὴν σχέσι ποὺ πρέπει νὰ ἔχη αὐτὸς μὲ μᾶς, τότε θὰ εἴμαστε ἀπλῶς γιὰ τὸν... «τύπο», ἀνήμποροι νὰ ἐπιτελέσουμε τὴν ἀποστολή μας.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς διδάσκει ὅτι «τὸ ἀξιονόμαστον πρεσβυτέριον, ἄξιον ὄν τοῦ Θεοῦ, οὕτω συνήρμοσαι τῷ ἐπισκόπῳ, ὡς χορδαὶ κιθάρα· συνδεδεμένοι οὕτω τῇ ὁμονοίᾳ καὶ συμφώνῳ ἀγάπῃ, ἧς ἐστὶν ἀρχηγὸς καὶ φύλαξ Ἰησοῦς ὁ Χριστός». Δηλαδή, σύμφωνα μὲ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ὁμόνοια στὴν πίστι καὶ στὶς ἀποφάσεις ὡς προϋπόθεσι καὶ ἡ ἐν συμφωνίᾳ ἀγάπῃ ὡς ἀποτέλεσμα στὴν σχέσι Ἐπισκόπου καὶ Πρεσβυτέρων εἶναι τὸ ζητούμενο γιὰ ἓνα πρεσβυτέριο «ἀξιονόμαστον» καὶ ὄχι ἀνάξιο τοῦ ὀνόματός του. Ρυθμιστὴς δὲ καὶ δείκτης γιὰ τὸ ποιὸς ἐκ τῶν δύο (Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτεροι) εὐθύνεται ὅταν δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐν «παντὶ» συμφωνία καὶ ὁμόνοια, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῆς Θεοπνεύστου διδασκαλίας τῶν ἁγίων Πατέρων μας.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, λοιπόν (τὸν ὁποῖον παρερμηνεύουν ἐκεῖνοι ποὺ διδάσκουν ἐσφαλμένα τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα ὡς ἀλάθητη καθέδρα), σαφῶς ὀμιλεῖ περὶ **συνεργασίας** Ἐπισκόπου καὶ Πρεσβυτέρων καὶ ἀνταλλαγῆς

γνωμῶν καὶ ἀπόψεων **ἀλλὰ καὶ συμφωνίας** αὐτῶν ἐπὶ παντὸς θέματος ἀφορῶντος στὴν Ἐκκλησία. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνει ὁ ἅγιος Πατὴρ καὶ στὴν πρὸς Τραλλιανοῦς ἐπιστολή του: «Ὁμοίως πάντες ἐντρεπέσθωσαν τοὺς διακόνους ὡς Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς καὶ τὸν ἐπίσκοπον, ὅντι τύπον τοῦ Πατρὸς, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους ὡς συνέδριον Θεοῦ καὶ ὡς σύνδεσμον Ἀποστόλων. Χωρὶς τούτων Ἐκκλησία οὐ καλεῖται». Ἡ τελευταία αὐτῆ φράση εἶναι σπουδαιότατη γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ θέματος μας καὶ ἀσφαλῶς δὲν ἐπιδέχεται παρερμηνεία. Τὸ «χωρὶς τούτων» σημαίνει ὅτι κανεὶς βαθμὸς τῆς ἱερωσύνης δὲν **μπορεῖ νὰ μονοπωλήσῃ** τὴν Ἐκκλησία ἀποκομμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο. Ἔτσι οὔτε ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νὰ αποφασίζῃ ἐρήμην τῶν Πρεσβυτέρων καὶ νὰ ἐνεργῇ αὐθαίρετα καὶ χωριστὰ ἀπ’ αὐτούς, οὔτε οἱ Πρεσβύτεροι χωριστὰ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπό τους, ἀλλ’ οἱ πάντες -εἰ δυνατόν- νὰ λαμβάνουν ἀπὸ κοινοῦ καὶ μὲ φόβο Θεοῦ τὶς ἀποφάσεις.

Μερικοί, χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ’ ὄψη τους, τὸ πνεῦμα τῆς ὅλης διδασκαλίας τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου χρησιμοποιοῦν τὴ φράση του «ὅπου ἂν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω» ὡς ἐπιχείρημα, γιὰ νὰ ταυτίσουν τὸν Ἐπίσκοπο μὲ τὴν Ἐκκλησία. Ὅμως αὐτὸ πού ὑποστηρίζουν δὲν ἀποδεικνύεται, οὔτε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου οὔτε ἀπὸ τὴν διατύπωση τῆς ἀνωτέρω φράσεως, ἢ ὅποια ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ σημαίνει ταύτιση Ἐπισκόπου καὶ Ἐκκλησίας. Σημαίνει ἀπλῶς ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς κλήρου καὶ λαοῦ, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ ἐνότητα τῶν πιστῶν καὶ νὰ ἀποφεύγονται τὰ σχίσματα. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κάθε Ἐπίσκοπο, ἂν αὐτὸς θὰ ἀναδειχθῇ μὲ τὴν πνευματικὴ του ζωὴ καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰ του ὄντως πνευματικὸς Πατὴρ καὶ ὁδηγὸς ἀπλανῆς κλήρου καὶ λαοῦ καὶ πραγματικὸς διδάσκαλός τους ἢ ὄχι. Αὐτὸ μᾶς τὸ ξεκαθαρίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Λύχνος μὲν γὰρ τοῦ σώματος ἐστὶν ὁ ὀφθαλμὸς, λύχνος δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος· ἀνάγκη τοίνυν, ὥσπερ ἐκείνου καθαρῶς μὲν ἔχοντος ὀρθῶς ἄγεσθαι καὶ τὸ σῶμα, μὴ καθαρῶ δὲ τυγχάνοντος, οὐκ ὀρθῶς, αὕτη δὴ τῷ προστάτῃ τῆς Ἐκκλησίας, ὁποτέρως ἂν ἔχη πάντως ἢ συνδιακινδυνεύειν ἢ συνδιασώζεσθαι».

Τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα (ὅπως ἐξ ἄλλου καὶ κάθε ἀξίωμα) δὲν παρέχει αὐτομάτως στὸν κάτοχό του καὶ τὴν ἀξία. Οὔτε ἀλάθητο παρέχει, οὔτε αὐθεντία. Οὔτε πειστικὸν κάνει τὸν Ἐπίσκοπο, οὔτε ἀγαπητόν, οὔτε πνευματικὰ ἀποδεκτὸν ἀπὸ τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν, παρεκτός ἐὰν ἔχη ἢ ἀγωνίζεται νὰ λάβῃ καὶ τὴν ἀξία, ἢ ὅποια ἀποκτᾶται διὰ τῆς ἐν ταπεινώσει καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ πνευματικῆς ζωῆς καὶ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν συνεργασία καὶ ἀλληλοβοήθεια πρῶτον κλήρου, ἔπειτα δὲ κλήρου καὶ λαοῦ. Ἐὰν πιστεύαμε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι τὸ ἀντίθετο, θὰ ἦταν ἀκατανόητη ἢ ἀντίθεσή μας στὸ ἀλάθητο τοῦ Πάπα. Ἐμεῖς δὲν ἀγωνιζόμαστε κατὰ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα γιὰ νὰ ἀνακηρύξουμε στὴ θέση του ἀλάθητο τὸν κάθε Ἐπίσκοπό μας, ἀλλ’ οὔτε κατανοοῦμε Προτεστάντες, ὥστε νὰ περιφρονοῦμε τὸν Ἐπίσκοπό μας ἀνακηρύσσοντας τὸν ἑαυτὸ μας ἀλάθητο. Αὐτὸ πού χρειάζεται εἶναι νὰ

ἀποτελέσουμε ἑμεῖς οἱ Πρεσβύτεροι τὸ «**συνέδριον**» τοῦ Ἐπισκόπου μας καὶ ὄχι νὰ φανοῦμε ἀνάξιοι τῆς θέσεώς μας καὶ ἀνίκανοι νὰ τοῦ προσφέ-
ρουμε βοήθεια στὸ ὑπερβολικὰ δύσκολο ἔργο του. Καὶ ὁ Ἐπίσκοπός μας
πάλι εὐθύνεται, ἂν δὲν χειροτονῇ Πρεσβυτέρους ἱκανοὺς γιὰ τὴν ὑψηλὴ
ἀποστολή τους ὡς ποιμένων τοῦ λαοῦ καὶ συνέδρων τοῦ Ἐπισκόπου τους.
Εἶναι λυπηρὸ νὰ θυμᾶται κανεὶς ὅτι στὰ χρόνια ποὺ ἀνθοῦσε πνευματικὰ
ἡ Ἐκκλησία ἦταν τέτοια ἡ συνεργασία ἐπισκόπου καὶ Πρεσβυτέρων, ὥστε
οἱ Πρεσβύτεροι κατὰ τὶς χειροτονίες ἔθεταν μαζὶ μὲ τὸν Ἐπίσκοπο τὰ
χέρια τους στὴν κεφαλὴ τῶν χειροτονουμένων, γιὰ νὰ ὁμολογήσουν ἐμπρά-
κτως ὅτι συμφωνοῦν μὲ τὴν ἐκλογή ποὺ ἔκαμε ὁ Ἐπίσκοπός τους, ἐνῶ ἀν-
τίθετα σήμερα ἡ συνεργασία Ἐπισκόπου καὶ Πρεσβυτέρων ἔχει τόσο πολὺ
περιορισθεῖ, ὥστε νὰ ἀποτελῇ πλέον μόνο μιὰ θλιβερὴ ἀνάμνηση τῆς πάλαι
ποτὲ εὐλογημένης **συμπράξεως** Ἐπισκόπου καὶ Πρεσβυτέρων, τὸ νὰ ἐπιθέ-
τουν μαζὶ μὲ τὸν Ἐπίσκοπο οἱ Πρεσβύτεροι τὰ χέρια τους στοὺς... ἄρτους
κατὰ τὴν εὐλόγησή τους στὴν τελετὴ τῆς πανηγυρικῆς ἄρτοκλασίας (!)

Σεβόμεθα, λοιπόν, τὸν Ἐπίσκοπό μας καὶ ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους τῆς
Ἐκκλησίας μας, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι. Δὲν δημιουργοῦμε σχίσματα, ὅταν
διαπιστώνουμε ὅτι ἀπόψεις καὶ ἀποφάσεις τους δὲν ἐκφράζουν τὸ πνεῦμα
τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό, ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι μπορούμε νὰ ἀδιαφοροῦμε
ἑμεῖς οἱ Πρεσβύτεροι γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ μάλιστα, ὅταν
αὐτὰ σκανδαλίζουν καὶ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τὸν λαὸν τοῦ
Θεοῦ.

π. Β.Ε.Β.

Η ΠΡΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΛΕΙΨΑΝΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ



Τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, στὸ
τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἐγκαινιάσαμε
τὴν περίτεχνη προθήκη, σὴν ὁποία ἐνα-
ποθέσαμε τὴν ἱερὰ Λειψανοθήκη τοῦ Ἁ-
γίου Νικολάου, τοῦ πατρὸς καὶ προστά-
του τῆς ἐνορίας μας.

Ἡ ἱερὰ Προθήκη, ποὺ εἰκονίζεται σὴν
φωτογραφία, εἶναι ἔργον τέχνης, εἰδικὰ
κατασκευασμένο μὲ εὐγενῆ καὶ ἀμετά-
βλητα μέταλλα καὶ ἀλεξίσφαιρα τζάμια
γιὰ νὰ τιμᾷ ἀλλὰ καὶ νὰ προστατεύῃ τὸ
ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου, τὸ ὁποῖο στὸ
ἐξῆς θὰ εἶναι καθημερινὰ προσιτὸ στοὺς
πιστοὺς.



ΑΠΟ ΘΕΟΥ ΑΡΕΑΣΘΕ...

Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ, κι ὅποιος ἐρχόταν στο Ναό μας λίγο πρὶν τὶς 8⁰⁰ τὸ πρωῖ, δυσκολευόταν νὰ ἀνέβει τὰ σκαλοπάτια ἀπὸ τὸ δρόμο πρὸς τὴν πλατεία, γιατί ἦταν κατελημμένα ἀπὸ ἓνα πλῆθος παιδάκια -περίπου τῆς τελευταίας τάξης τοῦ δημοτικοῦ ἢ ἴσως καὶ τῆς πρώτης Γυμνασίου- πού, μαζί μὲ τοὺς συνοδούς-καθηγητές τους, περίμεναν τὸ πούλμαν γιὰ νὰ πᾶνε ἐκδρομὴ.

Τὸ θέαμα, ἂν ἦταν ἄλλη μέρα κι ὄχι Κυριακὴ, θὰ ἦταν πολὺ χαριτωμένο. Τώρα ὅμως ἦταν μιὰ σκέτη μελαγχολία. Ὡς ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν μποροῦσα νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴ σκέψη ὅτι, ὅλοι μας, γονεῖς καὶ δάσκαλοι, εἴμαστε ἔνοχοι, γιατί δὲν μαθαίνουμε στὰ παιδιά μας νὰ βάζουν τὸ Θεὸ πρὶν καὶ πάνω ἀπὸ κάθε πράξη -ἀκόμη καὶ τὴν πιὸ ἀπλῆ, ἀκόμη καὶ τὴν πιὸ χαρούμενη- τῆς ζωῆς τους.

Καὶ δὲν μιλάω γιὰ τὸ «καθῆκον τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῆς Κυριακῆς». Μιλάω γιὰ τὴν εὐλογία, πού δὲν ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι δίνει νόημα καὶ γεύση καὶ χαρὰ στὰ πάντα, ἀπ' τὰ πιὸ ἀπλᾶ, μέχρι τὰ πιὸ πολυπλοκά. Μιλάω γιὰ τὸ «ἄλας» πού δίνει νοστιμιὰ στὴν κάθε ὥρα, στὴν κάθε στιγμή, στὸ κάθε πρᾶγμα, στὴν κάθε ἐμπειρία. Μιλάω γι' αὐτὸ πού κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ αισθάνεται ὅτι ἔχει ὅλον τὸν κόσμο, ἔστω κι ἂν δὲν ἔχει τίποτε. Μιλάω γι' αὐτὸ πού ἔκανε ἀκόμα καὶ τοὺς εἰδωλολάτρες νὰ ποῦν: «ἀπὸ Θεοῦ ἄρξασθε.»

Ἐμεῖς ὅμως δὲν τὴν ξέρουμε τὴ διαφορὰ γιατί, ἐνῶ ἔχουμε τὰ πάντα, νοιώθουμε σὰν νὰ μὴν ἔχουμε τίποτα. Καὶ μαθαίνουμε ἔτσι καὶ τὰ παιδιά μας, νὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ ἂν ἢ κάθε τους μέρα, ἢ κάθε τους ὥρα, ἢ κάθε τους χαρὰ ἢ ἢ κάθε τους λύπη ἔχει ἢ δὲν ἔχει εὐλογία. Τὰ μαθαίνουμε νὰ ξεκινοῦν καὶ νὰ τελειώνουν τὴν κάθε τους μέρα καὶ τὸ κάθε τους ἔργο, μὲ τὴν ἴδια ἰσοπεδωτικὴ ἀδιαφορία πού διακρίνει τὰ πάντα στὴ ζωὴ μας.

Ἐχετε δεῖ ποτὲ ἓνα ζευγάρι ἀετῶν νὰ πετάει, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴ μέρα πού ἀνατέλλει; Τὰ περήφανα πουλιά, σηκώνονται πάνω ἀπ' τὴ γῆ καὶ στέκονται γιὰ λίγο μετέωρα στὸν ἀέρα, πάνω ἀπ' τὶς πεδιάδες καὶ τὶς λίμνες καὶ τὰ ποτάμια, πάνω ἀπ' τὰ δάση, πάνω ἀκόμα κι ἀπ' αὐτὲς τὶς χιονισμένες κορυφές τῶν βουνῶν, κι ὕστερα, μὲ μιὰ κραυγὴ, μὲ μιὰ κίνηση, σὰν ἓνα πλᾶσμα, σαῖτεύουν τὸ φῶς καὶ πετᾶνε ἴσια κατὰ πάνω του, πιὸ ψηλά καὶ πιὸ ψηλά καὶ πιὸ ψηλά, μέχρι πού ἀκόμα κι ἢ σκιά τους, χάνεται στὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Αὐτὴ εἶναι ἢ εὐλογία πού παίρνουν οἱ ἀετοὶ γιὰ τὴν καινούρια τους

μέρα. Αὐτὴ εἶναι ἡ προσευχὴ τοὺς σὺν Θεῷ πού τοὺς τὴ χάρισε. Αὐτὴ εἶναι ἡ προσευχὴ τῶν πλασμάτων πού ἔχουν γνωρίσει τὴν ἀπεραντώσυνη τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐγκλωβιστοῦν μέσα σὲ σύνορα.

Τὰ βουνὰ κι οἱ πεδιάδες, οἱ λίμνες καὶ τὰ ποτάμια, τὰ δάση κι οἱ ὠκεανοί, εἶναι ὄμορφα, εἶναι πλατεῖα, εἶναι ἀπέραντα, ἀλλὰ ἔχουν ὄρια. Οἱ δρόμοι τοὺς κάποτε τελειώνουν. Ἡ ἀπεραντώσυνη τοὺς χωράει σ' ἓνα χάρτη.

Ἄς δείξουμε στὰ παιδιά μας τι θὰ πεῖ νὰ πετᾶς σαῖτεύοντας τὸν ἥλιο, ὅπως μαθαίνουν οἱ αἰετοὶ τὰ μικρά τους. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη κληρονομιά πού μποροῦμε νὰ τοὺς ἀφήσουμε. Τὰ σπῖτια, τὰ λεφτά, τὰ χωράφια, κάποτε τελειώνουν. Ὁ οὐρανὸς δὲν τελειώνει. Ὅταν πετᾶς ψηλά, ἀκόμα καὶ τὰ βουνὰ φαίνονται ἀστεῖα, σὰν παιχνιδάκια.

Γιατὶ νὰ κάνουμε τὰ παιδιά μας μικρὰ πλάσματα, ἐφήμερα πλάσματα, περιορισμένα πλάσματα; Ὁ οὐρανὸς εἶναι συνέχεια πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας, κι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει κάθε μέρα. Γιατὶ νὰ μὴν τὰ μάθουμε νὰ λαχταροῦν τὸ ἀπειρο ὥστε κάποτε, ὅταν θὰ δυναμώσουν τὰ φτερά τους, νὰ πετάξουν γιὰ νὰ τὸ συναντήσουν;

Κι ἂν θεωρεῖτε ὅλα τὰ παραπάνω ἀνεφάρμοστους κι ἀνέφικτους ρομαντισμοὺς καὶ δὲν τὰ πιστεύετε, πιστέψτε τὸν προφήτη Ἡσαΐα. Ἐκεῖνος ἔγραψε μόνον ἀλήθειες, κι ὅλες οἱ προφητεῖες του ἐκπληρώθηκαν. Ἐκεῖνος, λοιπόν, ὑπόσχεται: «οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Θεὸν ἀλλάξουσιν ἰσχύν, πτεροφυήσουσιν ὡς αἰετοί, δραμοῦνται καὶ οὐ κοπιήσουσι, βαδιοῦνται καὶ οὐ πεινάσουσι...».

N. B.

Ἡ ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἡ συμβολὴ τῶν ἀνθρώπων μᾶς ἀξίωσαν νὰ ὀλοκληρώσουμε μέχρι στιγμῆς -ἐκτὸς τῆς κατασκευῆς τοῦ 5ορόφου ἰκρίωματος- καὶ τὸ 75% δύο μεγάλων καὶ βασικῶν ἔργων ἀνακαίνισης τοῦ Ναοῦ μας, δηλαδή τῆς νέας ἠλεκτρικῆς ἐγκαταστάσεως (ἡ ὁποία εἶναι “χωνευτὴ” καὶ ὄχι ἐξωτερικὴ, ὅπως ἦταν ἡ παλαιὰ καὶ ἐνισχυμένη μὲ νέα ἠλεκτρικὴ παροχὴ-ὑπο-σταθμὸ) καὶ τῶν 15 μεταλλικῶν ἐλκυστήρων, οἱ ὁποῖοι θὰ στηρίξουν τὸν ναὸ μὲ ἀποτελεσματικὸ τρόπο, χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῇ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ του. Τὰ ἔργα αὐτά, συνολικῆς ἀξίας περίπου 120.000 εὐρώ, θὰ περατωθοῦν ἕως τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.

Ἢδη ἔχει προκηρυχθεῖ τὸ νέο ἔργο, δηλαδή ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀντικατάσταση καὶ ὑγρομόνωση τῆς κεραμοσκεπῆς γιὰ τὴν ἀνάδειξη ἀναδόχου καὶ ἐλπίζουμε, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ περατωθῇ καὶ αὐτὸ ἕως τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου. Ἀπομένει κατόπιν, ἡ ἀποκατάσταση τῶν ρηγματώσεων καὶ τῶν σαθρῶν ἐπιχρισμάτων ὥστε νὰ ὀλοκληρωθοῦν οἱ ἐργασίες ἀποκαταστάσεως τῶν ζημιῶν γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦμε στὴ συνέχεια στὰ ἔργα τῆς καλλιτεχνικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας μνημείου, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ πλέον πολυδάπανα.

Ζητοῦμε τὶς προσευχὲς καὶ τὴν συμπαράστασή σας γιὰ τὴν συνέχεια.



ΤΑ ΠΡΩΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα έορτάζει η τοπική μας Έκκλησία στις 29 Ιουνίου την μνήμην του ιδρυτού της, του Αγ. Αποστόλου Παύλου, μαζί με τον Αγ. Απόστολο Πέτρο. Πράγματι είναι και λαμπρή και βαρεία κληρονομιά για μια τοπική Έκκλησία να μπορή να επικαλεσθῆ ως ιδρυτήν της τον Απόστολον τῶν ἐθνῶν.

Για τὸν λόγον αὐτὸν ὑπάρχουν καὶ Ἑκκλησίες, οἱ ὁποῖες ἐπικαλοῦνται ἕνα τῶν ἀποστόλων ὡς ιδρυτήν, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀνεβάζουν τὸ κῦρος τους.

Αὐτὴ ἡ τάση σὲ συνδυασμὸ μὲ μία λάθος ἐρμηνεία τοῦ χωρίου τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου 16,18-19 “Σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς καὶ δώσω σοὶ τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ὃ ἂν δέῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὃ ἂν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς”, ὁδήγησε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης νὰ θέλῃ ὡς ιδρυτὴ της τὸν Αγ. Απόστολο Πέτρο καὶ νὰ στηρίξῃ σ’ αὐτὸν τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα ὡς διαδόχου τοῦ Αποστόλου Πέτρου. Τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ιδρύθηκε ἀπὸ τὸν Αγ. Απόστολο Παῦλο δὲν τοὺς ἀρκοῦσε.

Οὐσιαστικὰ πρόκειται γιὰ ἕνα τέχνασμα σκοπιμότητος, τὸ νὰ ἐπικαλεῖται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης τὸν Απόστολο Πέτρο ὡς ιδρυτὴ της, δεδομένου ὅτι ὁ Απόστολος Πέτρος δὲν πῆγε ποτὲ στὴ Ρώμη, ἢ ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος στὴν κατακλειδα σχετικῆς του μελέτης, «οὔτε τὸν ἄερα τῆς Ῥώμης, φρονουῦμεν, πόρρωθέν ποτε ἀνέπνευσεν ὁ Πέτρος»¹. Ὁ ἴδιος Ἅγιος μᾶς δείχνει ξεκάθαρα τὸ δόλιον τοῦ πράγματος, διευκρινίζοντας ὅτι ἡ ἐπίκληση τοῦ Αποστόλου Πέτρου ὡς ιδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης δὲν εἶχε σκοπὸ τὴν ἀπόδειξη τῶν πρεσβείων τιμῆς ἀλλὰ ἄλλου εἴδους πρωτείου καὶ τὸ κατέδειξε ἀπαριθμῶντας τρεῖς λόγους, μὲ τοὺς ὁποῖους ἀποδεικνύεται ὅτι ἀπεδίδeto ἤδη ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες τὸ πρωτεῖον τιμῆς στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης καὶ ἐκαλεῖτο ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης “*primus inter pares*”, “πρῶτος μεταξὺ ἴσων”: «α) Τὸ ἰδιαίτον προσὸν τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ὡς ἐπισκόπου τῆς πρωτεύουσας τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ἥτοι τῆς πρωτεύουσας τῶν πόλεων. β) Ἡ θεμελιώσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ὑπὸ τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Παύλου, ὡς ἐκ τῶν ἱερῶν Γραφῶν μαρτυρεῖται διότι πολλὴ ἀπεδίδeto τιμὴ πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν ἀποστόλων ιδρυθείσας Ἐκκλησίας διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς καθέδρας ἀποστόλων. γ) Τὸ ὅτι ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἦν ἡ μόνη Ἐκκλησία ἐν τῇ Δύσει ἢ ἔχουσα ιδρυτὴν καὶ θεμελιωτὴν ἀπόστολον.»

Ὅπως φαίνεται δὲν ἱκανοποιούσε αὐτὸ τὸ πρωτεῖο τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀγάπης τοὺς Πάπες στὴν πλειοψηφία τους (μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ὑπῆρχαν καὶ ἅγιοι Πάπες). Ἀπὸ νωρὶς προσπαθοῦσαν νὰ μετατρέψουν τὴν τιμὴ πού τοὺς προσέφεραν οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες σὲ ἐξουσία πάνω τους. Ἦδη ὁ πάπας Λέων Α' (440-461) μετέτρεψε τὸ “**primus inter pares**” σὲ “**primus omnium episcoporum**”, δηλ. “**πρῶτος ὄλων τῶν ἐπισκόπων**”, ὁ ὁποῖος κατέχει “**plenitudo potestatis**”, ἄρα τὸ “**πλήρωμα τῆς ἐξουσίας**”. Πέραν τούτου δὲν διστάζει νὰ ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτοῦ καὶ στὴ συνέχεια τὸν κάθε Πάπα Ρώμης “**ἀντιπρόσωπο τοῦ Χριστοῦ**” καὶ “**Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς**”.

Ἀκόμα καὶ ὅταν εἶχε χάσει ἡ Ρώμη τὴν μοναδικότητα ὡς πόλις τῶν πόλεων καὶ πρωτεύουσα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, τῆς παρέμεινε τὸ πρωτεῖο τιμῆς καὶ ἀγάπης. Λόγῳ ὅμως τῆς ἀλλαγμένης πολιτικῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἀλαζονικῆς ἐπιμονῆς τῶν παπῶν, ἀντιδρᾷ ἡ Ἐκκλησία στὴν Δ' Οἰκουμενικῆ Σύνοδο, πού μετὸν 280 κανόνα ἀποδίδει ἴσα πρεσβεῖα στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὴ Ρώμη.

Ἐν τούτοις ἐντείνεται ἡ παπικὴ ἐπιμονή, παρὰ τὴν ἀπόκρουση τόσο τῶν παπικῶν πλανῶν ὅσο καὶ τοῦ παπικοῦ ἐπεκτατισμοῦ ἐκ μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ πρωταγωνιστὲς τοὺς Μ. Φώτιο, Ἁγ. Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ καὶ Ἁγ. Μάρκο τὸν Εὐγενικό, μέχρι τὰ νεώτερα χρόνια μετὰ ἀποκορύφωμα τὴν κήρυξη τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα τὸ 1870 κατὰ τὴν Α' Βατικάνειο Σύνοδο, τὸ ὁποῖο ἀλάθητο ἐπικυρώθηκε καὶ ἐπεξετάθη (ὄχι μόνο ἐκ καθέδρας) ἀπὸ τὴν Β' Βατικάνειο Σύνοδο, στὸ δεύτερο ἡμῖσι τοῦ 20οῦ αἰῶνος!

Ἡ ἐπίσημη “**Κατήχηση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας**” στὴν § 882 ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: «**Ὁ Πάπας, ἐπίσκοπος Ρώμης καὶ διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, εἶναι ἡ αἰώνια καὶ ὁρατὴ ἀρχὴ καὶ θεμέλιο τῆς ἐνότητος, πού συνδέει τόσο τοὺς ἐπισκόπους μεταξὺ τους ὅσο καὶ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν. Πραγματικὰ ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης, μετὰ τὸ ἀξίωμά του ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ποιμένας ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει πλήρη, ὑπέριστη καὶ παγκόσμια ἐξουσία μέσα στὴν Ἐκκλησία, τὴν ὁποία μπορεῖ πάντοτε νὰ ἀσκεῖ.**» Καὶ στὴν § 937: «**Ὁ Πάπας ἀπὸ θεϊκῆ σύστασις ἔχει ὑπέριστη, πλήρη, ἄμεση καὶ παγκόσμια ἐξουσία γιὰ τὴν φροντίδα τῶν ψυχῶν.**»

Μᾶς φαίνεται ἀπίστευτο ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα κείμενο μόλις τῆς περασμένης δεκαετίας (1992), καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια! Βρισκόμαστε μετὰ ἀπόφαση τῶν δύο Βατικανείων συνόδων μπροστὰ στὴν κατάργηση τοῦ συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, διότι ὁ Πάπας “**συγκαλεῖ συνόδους, ἀποφασίζει ποιοὶ θὰ λάβουν μέρος, αὐτὸς ρυθμίζει τὸ πρόγραμμα, αὐτὸς ἐπικυρώνει τὶς ἀποφάσεις, αὐτὸς τὶς τροποποιεῖ, ἐὰν δὲν συμφωνεῖ, καὶ αὐτὸς διαμορφώνει τελικὰ τὶς ἀποφάσεις αὐτῶν.**”² Στὸ τέλος δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε μία παράμετρο πού μᾶς ἀφορᾷ ὅλους. Τὰ πρωτεῖα στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἄλλης φύσεως· δὲν μειροῦνται μετὰ κοσμικὰ κριτήρια. Δὲν εἶναι πρωτεῖα ἀξιωμάτων, ἀλλὰ πρωτεῖα ἀξίας. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ δικαιώματα μᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερο ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις, ἢ ἐξουσία περισσότερο ἀπὸ τὴν προσωπικὴ

άζια.

Μιά ματιά στην Εκκλησιαστική ιστορία μᾶς δείχνει ἐν τούτοις, ὅτι οἱ τιμητικοὶ τίτλοι ἀποδίδονται σὲ ξεχωριστὲς προσωπικότητες, σὲ ἁγίους κατόχους Ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων. Τὰ πιὸ γνωστὰ παραδείγματα στὸν Ὁρθόδοξο χῶρο εἶναι ἡ προσφώνηση τοῦ Ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας ὡς “Πάπα” καὶ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ ὡς “Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου”. Γιὰ τὸν Ἁγ. Ἰωάννη γράφει ὁ συναξαριστής, πόσο δὲν ἤθελε νὰ χειροτονηθῆ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅτι δέχθηκε μόνο κατόπιν φοβερᾶς ἀπειλητικῆς ὀπασίας καὶ πάλιν μὲ τὴν βαθεῖα συναίσθησιν ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος καὶ κατάλληλος γιὰ αὐτὴ τὴ θέση. Ἐδαπανᾶτο σὲ συνεχῆ προσευχὴ γιὰ τὸ ποιμνίό του καὶ ζοῦσε μὲ ἄκρα ἐγκράτεια: «Τόσην δὲ ἐπιμέλειαν ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἐγκράτειαν ὁ Ἅγιος οὗτος, ὥστε εἰς ἕξ μῆνας δὲν ἔπιε νερόν· τὸ δὲ φαγητόν καὶ ποτόν του ἦτο ἐν μαρουλί καὶ ὀλίγο πεπόνι, ἢ σταφύλια ἢ σῦκα ὀλίγα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πότε ἔτρωγε τὸ ἐν καὶ πότε τὸ ἄλλο· ἔτρωγε δὲ τὰυτα δεκατρεῖς καὶ ἡμισὺν χρόνους τῆς Πατριαρχείας του. Ὁ δὲ ὕπνος τοῦ Ἁγίου τούτου μὲ τοιοῦτον τρόπον ἐγίνετο· καθήμενος εἰς ἓνα τόπον, ἔκλινε τὰ στήθη του εἰς τὰ γόνατά του, καὶ ἀπεκοιμᾶτο· πλὴν διὰ νὰ μὴ κοιμᾶται περισσότερο ἐφ’ ὅσον ἤθελεν, ἀναπτε κηρίον, εἰς δὲ τὸ κηρίον ἐπήγγυε μίαν μεγάλην βελόνην· ὑποκάτω δὲ εἰς τὸ κηρίον καὶ εἰς τὴν βελόνην ἔθετε μίαν λεκάνην· ὅταν λοιπὸν καῖον τὸ κηρίον καὶ διαλυόμενον ἔφθανεν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτο ἡ βελόνη, τότε αὕτη ἐρρίπτετο μέσα εἰς τὴν λεκάνην· ἀπὸ δὲ τὸν κτύπον τῆς βελόνης ἠγρύπνει ὅλην τὴν ἄλλη νύκτα.» Σ’ αὐτὸν ἀπενεμήθη τὸ ἔτος 586 ὁ τίτλος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ ὄχι ἕξ’ ἀρχῆς, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ 6 χρόνια τῆς πατριαρχείας του!

Καὶ ἐμεῖς ἀναρωτιόμαστε: Εἶναι αὐτοὶ οἱ τίτλοι τίτλοι ἐξουσίας; Εἶναι αὐτοὶ οἱ τίτλοι κληρονομικοί, ὥστε σὴν συνέχεια ὄλοι οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας νὰ λέγονται Πάπες καὶ ὄλοι οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως οἴκουμενικοί; Ὑπάρχει κανεὶς νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ;

Διάκονος Γεώργιος Χάας

1) Ἁγίου Νεκταρίου, Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ Σχίσματος, Ἐκδ. Παναγόπουλος, Ἀθήνα 1998, σελ. 31.

2) Ἀρχιεπ. πρ. Θυατείρων καὶ Μ. Βρεταννίας Μεθοδίου Φούγια, Ἑλληνες καὶ Λατίνοι, Ἀπ. Διακονία 1994, σελ. 75.

« Ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία θέλουσα νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἑαυτῆς τιμὴν καὶ δόξαν, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λαμπρότητα, καὶ σὺν τούτοις ἐπιβάλη τὸ κράτος αὐτῆς ἐπὶ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, ἐνόμισε συμφέρον νὰ ὀρίσῃ αὐτὴ τὸν ἑαυτῆς ἰδρυτὴν· ὡς τοιοῦτον δὲ ἐξελέξατο τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, τὸν οὐδαμῶθεν μαρτυρούμενον ἢ ὡς Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν ἢ ὡς Ἀπόστολον καὶ ἰδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρωμαίων, καὶ ἀπέβαλε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον τὸν ὑπὸ τῶν ἱερῶν Γραφῶν μαρτυρούμενον Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν καὶ ἰδρυτὴν τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.»

(Ἅγιος Νεκτάριος)



Όταν τὸ “ἄλας” μωραίνεται...

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὸ ἀκούσαμε καὶ αὐτό. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία χειροτόνησε πρόσφατα σὲ ἐπίσκοπο στὸ Νιοῦ Χαμσάϊρ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν ἕναν ἀποδεδειγμένα ὁμοφυλόφιλο. Παρὰ τὶς ἀντιδράσεις ἀρκετῶν ἐπισκόπων καὶ τὴν ἀπειλὴ Σχίσματος, ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῶν 80 ἑκατομμυρίων Ἀγγλικανῶν, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Canterbury Ρόουαν Οὐίλιαμς στήριξε τὴν κίνηση αὐτὴ καὶ ὁ αἰδεσιμότατος Τζιν Ρόμπινσον θὰ περάσει στὴν ἱστορία ὡς ὁ πρῶτος δηλωμένος ὁμοφυλόφιλος Ἐπίσκοπος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν διάρκειά της χειροτονίας του δήλωσε συγκινημένος: “Ἡ Ἐκκλησία κάνει ἕνα βῆμα πρὸς αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται στὸ περιθώριο”.

Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ὀργάνωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων ἀγγλικανῶν ἱερέων καὶ ἐπισκόπων δήλωσε μεταξὺ ἄλλων ὅτι “ἡ χειροτονία τοῦ Τζιν Ρόμπινσον πρόκειται, νὰ ἐμπνεύσει μία νέα ἐμπιστοσύνη στοὺς ὁμοφυλόφιλους, τὶς λεσβίες, καὶ τοὺς ἀμφοφυλόφιλους χριστιανούς καὶ θὰ προσδώσει σὲ ὅλους μας μία ἀσφάλεια πῶς ἔχουμε μία πλήρη θέση στὸ τραπέζι τῆς Θείας Εὐχαριστίας τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός μας”.

Τὰ ἐξωφρενικὰ αὐτὰ βήματα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἀμερικὴ φαίνεται ὅτι ζήλεψε καὶ ἡ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τῆς Γερμανίας, ὁ ἀντιπρόσωπος τύπου τῆς ὁποίας, Christoph Vetter, μὲ πρόσφατη ἀνακοίνωσή του δήλωσε ὅτι συνηγορεῖ γιὰ «λόγους ἥθους»!!! τὴν ἀναγνώριση τῶν γαμηλίων ὁμοφυλοφιλικῶν σχέσεων.

Ἀλήθεια τί πρῶτο καὶ τί δεύτερο νὰ σχολιάσει κανεῖς; «Οἱ ἄνθρωποι ὑπερφηφάνονται καὶ γι’ αὐτὴν τοὺς τὴν τύφλωση» ὅπως ἔλεγε ὁ ἱερεὺς Αὐγουστίνος. Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ὄλο αὐτὸ τὸ κατάντημα παρουσιάζεται ὡς ἱεραποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται στὸ περιθώριο. Χωρὶς νὰ χρειαστεῖ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ν’ ἀλλάξουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἀφύσικη ζωὴ τοὺς προσκαλοῦνται νὰ πάρουν θέση στὸ τραπέζι τῆς Θείας Εὐχαριστίας! Ἦταν κακοὶ καὶ ρατσιστὲς ὅσοι τόσο καιρὸ τοὺς κρατοῦσαν μακριὰ ἀπὸ τὴν Θεία Εὐχαριστία καὶ ἦρθαν τώρα οἱ «καλοὶ» καὶ «προοδευτικοί» νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ἀδικία...

Φυσικὰ στοὺς ρατσιστὲς πρέπει νὰ συμπεριληφθεῖ καὶ ὁ Ἅπ. Παῦλος ἀφοῦ μᾶς διδάσκει: «μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλόλατραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενικοκοῖται ... βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α΄ Κορ. 6,9). Ἐπίσης ἔκανε λάθος ὁ Ἅπ. Παῦλος ὅταν ζήτησε ἀπὸ τοὺς Κορινθίους νὰ παραδώσουν τὸν αἱμομίκτη στὸν Σατανᾶ, «εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα τὸ πνεῦμα



Τὰ νεκροταφεῖα γεμίζουν...

ΜΑΚΑΒΡΙΑ...

Η Βρετανική ἐφημερίδα Sunday Telegraph, δημοσίευσε ἓνα ἄρθρο πού ἐκφράζει τὴν αὐξανόμενη ἀνησυχία τῶν ἀρμοδίων γιὰ τὰ νεκροταφεῖα πού γεμίζουν τόσο, ὥστε πολλὰ ἀπ' αὐτὰ -σ' ὀλόκληρη τὴν Εὐρώπη- ἐτοιμάζονται νὰ κλείσουν τὶς πύλες τους καὶ νὰ μὴ δέχονται πιά ἄλλους νεκρούς!»

Ἐὰν σκεφτεῖ κανεὶς ὅτι ἡ καύση τῶν νεκρῶν δὲν ἐνθαρρύνεται πιά στὴν Εὐρώπη, γιὰτι οἱ μεγάλες τιμές τοξικῶν ἀερίων πού ἐκλύονται ἀπὸ τοὺς κλιβάνους προκαλοῦν σοβαρὴ οἰκολογικὴ καταστροφὴ στὴν ἀτμόσφαιρα, τότε τὸ πρόβλημα παρουσιάζεται σὰν σοβαρό.

Ὅμως, ἡ ἀνεξάντλητη «ἐφευρετικότητα» τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ, φαίνεται νὰ βρῆκε καὶ πάλι μιὰ λύση, ἡ ὁποία ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Σουηδία καὶ μέσα στὰ ἐπόμενα δύο χρόνια προβλέπεται νὰ ἐφαρμοστεῖ καὶ στὴν Ἄγγλία: ἀπὸ ἴδιον καὶ πέρα, ἀντὶ νὰ μᾶς καῖνε ὅταν πεθάνουμε, θὰ μᾶς

σωθῆ ἑν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Α' Κορ. 5,5), διότι ἔτσι τὸν ὀδηγοῦσε σὸ περιθώριο!

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς συναναστρέφετο τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τὶς πόρνες, ὅχι ὅμως γιὰ νὰ τοὺς βγάλει ἀπὸ τὸ περιθώριο σὸ ὁποῖο τοὺς ὀδήγησαν οἱ ἁμαρτωλὲς ἐπιλογές τους, οὔτε πολλὸ περισσότερο γιὰ νὰ ἐγκρίνει τὶς ἐπιλογές αὐτές, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσει ν' ἀλλάξουν ζωὴ καὶ νὰ διορθωθοῦν. Κι ἔτσι μᾶς ἐδίδαξε ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνο τὸ νὰ βγάλει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ περιθώριο, ἀλλὰ νὰ τοὺς βγάλει ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὴν ἁμαρτία.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας «ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, σύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3,15) καλεῖται νὰ δώσει μεγάλες μάχες στὶς μέρες μας, προκειμένου νὰ ἀναχαιτίσει ὅλο αὐτὸ τὸ παγκόσμιο κατρακύλισμα τῶν ἠθῶν καὶ νὰ ἀποτελέσει γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς σοβαροὺς ἀνθρώπους τὸν λύχνον ἐπὶ λυχνίαν, «ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι βλέπωσι τὸ φῶς» (Λουκ. 8,16).

Καὶ τὸ λέμε αὐτὸ γιὰτι ὅπως διαβάσαμε ἤδη στὶς ἐφημερίδες, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες πού θὰ γίνουν σὲ λίγο στὴν χώρα μας θὰ ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς καὶ οἱ «τρανσέξουαλ», δηλαδὴ ἄνδρες καὶ γυναῖκες πού ἔχουν ὑποβληθεῖ σὲ ἐγχείρηση ἀλλαγῆς φύλου. Αὐτὸ γίνεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων μὲ προϋπόθεση τὸ νέο τους φύλο νὰ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὶς ἀρμοδίους ἀρχές τῆς χώρας τους! Ὅντως θλιβερὴ πρωτιά γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες πού δὲν μᾶς κάνει καθόλου ὑπερήφανους. Ἄς ἐλπίσουμε νὰ μὴν ὑπάρξει συνέχεια.

π. Πασχάλης Γρίβας

παγώνουν!...

Ἡ διαδικασία ἔχει ὡς ἐξῆς: τὸ πτώμα βυθίζεται σὲ ὑγρὸ ἄζωτο καὶ παγώνει, σὲ μιὰ θερμοκρασία -196°C . Σ' αὐτὴ τὴ θερμοκρασία τὸ σῶμα γίνεται ἐξαιρετικὰ εὐθραυστο, καὶ ἔτσι τὸ θρυμματίζουν μὲ κραδασμούς. Ἡ σκόνη τοποθετεῖται σὲ εἰδικὸ θάλαμο κενὸ ἀέρος γιὰ νὰ στεγνώσει, καὶ μετὰ σὲ ἓνα διαχωριστὴ μετάλλων, γιὰ νὰ τοῦ ἀφαιρεθοῦν τὰ τυχόν μεταλλικὰ μέρη του. Τελικὰ, τὰ ἄσπμα ἀπομεινάρια, τοποθετοῦνται σ' ἓνα μικρὸ βιοδιασπώμενο κουτί, ἔτοιμα γιὰ τὴν ταφή τους σὲ ἓνα ρηχὸ τάφο ὅπου, σὲ λιγώτερο ἀπὸ ἓνα χρόνο, θὰ ἔχουν γίνει -μαζὶ μὲ τὸ κουτί τους- ἄριστο λίπασμα.

Ἡ Susanne Wiigh- Masak τοῦ ὀργανισμοῦ Promessa Organics - στὸν ὁποῖο ἀνήκει τὸ πρόγραμμα- δήλωσε ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπιλέγουν νὰ «μεταμορφωθοῦν» μετὰ θάνατον, μὲ τὴν παραπάνω μέθοδο, σ' ἓνα θάμνο, ἢ ἓνα δεντράκι. Ἡ ἴδια, θὰ ἤθελε νὰ γίνει ἓνα ἄσπρο-ρόζ ροδόδεντρο!



Καλὸς ὁ ρομαντισμός, ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ λύσει τὶς ἀπορίες μας. Τὶ ἔπαθε ἄραγε ξαφνικὰ ἢ γῆ καὶ δὲν ἔχει χῶρο γιὰ τὰ παιδιὰ της; Ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια, πάντα εὗρισκε μιὰ γωνίτσα γιὰ νὰ ξεκουράσει τὰ δισεκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ πέρασαν ἀπὸ πάνω της. Γιατὶ τώρα στὸν καιρὸ μας δὲν μπορεῖ νὰ βρεθεῖ «τόπος ἀναπαύσεως» γιὰ μᾶς, ἀλλὰ πρέπει τὸ ταλαίπωρο τὸ σῶμα μας νὰ ὑφίσταται τέτοια βάνουση παραβίαση τῆς ἀπλῆς καὶ ἀπόλυτα φυσιολογικῆς -ἔστω καὶ μεταπτωτικῆς- πορείας του πρὸς τὴ φθορὰ καὶ τὴν ἀποσύνθεση; Ἀπὸ τὴ γῆ ἤρθαμε, εἶναι δυνατὸν ἢ γῆ νὰ μᾶς διώχνει καὶ νὰ μὴ μᾶς χωράει;

Μήπως τὸ πρόβλημα τελικὰ, δὲν εἶναι πρόβλημα τῆς γῆς, δὲν εἶναι πρόβλημα χώρου, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον πρόβλημα τοῦ μυαλοῦ μας; Ἐμεῖς χτίσαμε τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατό μας ἔτσι, ὥστε ἀπὸ παντοῦ νὰ μᾶς πνίγουν τὰ ἀδιέξοδα, τὰ ὁποῖα καὶ προσπαθοῦμε νὰ λύσουμε μὲ σπασμωδικὲς κινήσεις, δημιουργῶντας ἔτσι ἄλλα ἀδιέξοδα. Ἐμεῖς δὲν ἀφήσαμε τίποτα ἀπλό, ἤρεμο, φυσιολογικό, ἀλλὰ ὅλα τὰ κάναμε περίπλοκα καὶ στρυφνὰ καὶ ἀφύσικα.

Τὶ μᾶς ἔφταιξε ἄραγε περισσότερο; Ἡ τρέλλα μας ἢ ἡ βλακεία μας; Ἄν εἶναι ἢ τρέλλα μας, ἴσως νὰ ἔχουμε κάποια ἐλπίδα. Ἴσως κάποτε νὰ τελειώσει. Ἄν εἶναι ἡ βλακεία μας ὁμως, τότε τὰ πράγματα εἶναι σοβαρά, ὅπως ἐπιβεβαίωσε κι ὁ Ἀϊνστάϊν, ὅταν εἶπε: «Δύο πράγματα γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχουν ὄρια: τὸ Σύμπαν καὶ ἡ ἀνθρώπινη βλακεία. Γιὰ τὸ Σύμπαν, δὲν εἶμαι βέβαιος!»

N. B.



Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Μελετώντας κανείς τον κόσμο των ζώων, ανακαλύπτει πολλά πράγματα για το πώς δημιουργήθηκε ο κόσμος και βγάζει πολλά διδάγματα για τη δική του ζωή. Τίποτε δεν είναι τυχαίο στον κόσμο μας, έτσι, κι από ένα μικρό έντομο ο άνθρωπος μπορεί να παραδειγματιστεί. Το λέει και η Άγια Γραφή καθαρά με τη φράση: «Ίθι πρὸς τὸν μύρμηκα, ὦ ὄκνηρέ, καὶ ζήλωσον ἰδὼν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ γενοῦ ἐκείνου σοφώτερος.» Καὶ εἶναι τόσο τεράστιος ὁ πλοῦτος τοῦ ζωϊκοῦ καὶ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου ὥστε ὅλοι οἱ ἀνὰ τὸν κόσμο ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν καταφέρει νὰ δαμάσουν τὶς πληροφορίες καὶ τὶς γνώσεις πὸν ἀπορρέουν ἀπὸ τὶς νέες ἀνακαλύψεις καὶ τὰ καινούργια στοιχεῖα πὸν βγαίνουν συνεχῶς στὸ φῶς. Ἐφ' ὅσον οἱ γνώσεις γιὰ τὰ ζῶα, τὰ πτηνά, τὰ φυτὰ καὶ γενικότερα γιὰ τὸ περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄβυσσος, καταλαβαίνει κανείς πόσος πλοῦτος καὶ πόση γνώση μπορεί νὰ προκύψει ἀπὸ ἐκεῖ.

Γνωρίζετε ὅτι τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα ἔχουν ἐπικοινωνία μεταξύ τους; Γνωρίζετε ὅτι τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ διαθέτουν κώδικες καὶ τρόπους ἐπικοινωνίας πὸν εἶναι ἀπροσπέλαστοι ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀντίληψη; Πολλοὶ ἴσως πὸν ἔχουν παρατηρήσει κάποια ζῶα, ἰδίως κατοικίδια, πιστεύουν ὅτι αὐτὰ ἔχουν κάποιο τρόπο νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶναι ὅμως τίποτε αὐτὰ μπροστὰ στὶς δυνατότητες καὶ τὶς ἱκανότητες πὸν ἔχουν τὰ ζῶα ὅταν βρίσκονται στὸ φυσικό τους περιβάλλον, ἐκεῖ ὅπου ἀναπτύσσονται στὸ ἔπακρο τὶς ἔμφυτες δυνάμεις πὸν ἔχουν λάβει ἀπὸ τὸν Δημιουργό τους.

Τόσο πολὺ θαυμάζει κανείς τὴ σοφία πὸν ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴν ἐπικοινωνία τῶν ζώων ὥστε πολλοὶ -ἀνὰ τὸν κόσμο- ἐπιστήμονες ἔχουν δημιουργήσει ἐπιστημονικὲς ὁμάδες καὶ εἰδικὰ ὄργανα μέτρησης γιὰ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ θέμα. Καὶ εἶναι πολὺ ὠραῖο πραγματικὰ γιὰτὶ αἰσθάνεται κανείς, ὅταν ἀσχολεῖται μ' αὐτό, ὅτι μπαίνει σ' ἕναν ἄλλο κόσμο ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ τάξη καὶ ἡρεμία...

Δὲν ἔχουν μόνο τὰ ζῶα ἐπικοινωνιακὴ σχέση μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ τὰ θηλαστικὰ τῆς θάλασσας. Ἐπίσης καὶ πολλὰ ψάρια, ἀκόμη καὶ τὰ πουλιά. Ἐπικοινωνία ἔχουν καὶ τὰ φυτὰ. Παλιότερα οἱ ἀνθρώποι εἶχαν οἰκειότητα μὲ ὅλα τὰ πλάσματα γι' αὐτὸ ἔλεγαν ὅτι ἐὰν μιᾶς στὰ λουλούδια αὐτὸ τὰ ὀφελεῖ καὶ ἐὰν τοὺς πεῖς ἕνα καλὸ λόγο τὰ βοηθάει στὴν ἀνάπτυξή τους. Εἶναι βέβαιο ὅτι καὶ τὰ φυτὰ ἔχουν αἰσθητήρια γι' αὐτὸ καταλαβαίνουν πότε οἱ κλιματολογικὲς συνθῆκες εἶναι καλές, πότε ὄχι, πότε ἐλλοχεύει κάποιος κίνδυνος καὶ πότε οἱ συνθῆκες εἶναι κατάλληλες νὰ ἀναπτύξουν στὸ ἔπακρο τὶς ἐνδιάθετες δυνάμεις τους. Ἐνα εἶδος φασολιῶν στὴν Λίμα ὅταν δεχτεῖ ἐπίθεση ἀπὸ κοριοὺς πὸν ὀνομάζονται «τετράνυχοι» ἐκκρίνει μίαν οὐσία πὸν προσελκύει ἄλλους κοριοὺς,

σαρκοβόρους αυτή τη φορά, οί όποιοι τρώνε τούς προηγούμενους. Παράλληλα είδοποιούν και τὰ υπόλοιπα φασόλια νὰ κάνουν τὸ ἴδιο ὥστε νὰ μὴν προσβληθοῦν κι αὐτά.

Στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχει ἓνα εἶδος φυτοῦ ποὺ ὀνομάζεται Κενταύριο maculosa (=σικτική, κηλιδωτή). Αὐτὸ ἔχει τὴν κακὴ ιδιότητα νὰ ἐκκρίνει ἀπὸ τὶς ρίζες του μία οὐσία, ποὺ λέγεται κατεχίνη, ἡ ὁποία σκοτώνει τὰ ἄλλα φυτά. Δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν αὐτὸ συμβαίνει ἀπὸ ἀντίδραση σὲ κάποιον κίνδυνο ἢ ἂν πρόκειται γιὰ φυτὰ «δολοφόρους», πάντως τὸ φαινόμενο ὀνομάζεται «ἀλληλοπάθεια» καὶ εἶναι μιὰ ἐνδειξη ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἀρνητικὲς μορφὲς ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ὀργανισμῶν.

Πολλὰ θαλάσσια ζῶα ἐπίσης ἀναπτύσσουν ἀξιοθαύμαστη ἐπικοινωνία. Ἔχουν καταγραφεῖ διάλογοι φαλαινῶν, συνομιλίες φαλαινῶν μὲ τὰ μικρὰ τους, ὁμιλίες μεταξὺ μελῶν-φαλαινῶν τῆς ἴδιας ὁμάδας. Ἔχουν καταγραφεῖ καὶ «τραγούδια» φαλαινῶν ἐνῶ πολλὰ δελφίνια καὶ κήτη ἐκπέμποντας ἤχους καὶ βλέποντας τὴν ἀνταπόκριση ποὺ ἔχουν τὰ μικρὰ ἀπέναντί τους καταλαβαίνουν ἂν εἶναι δικά τους ἢ ὄχι. Ἐπίσης τὰ δελφίνια πού, ὡς γνωστόν, εἶναι τὰ ἐξυπνότερα θηλαστικά, ἐκπέμπουν διάφορους ἤχους ἐκδηλώνοντας κάθε φορὰ τὰ συναισθήματά τους: χαρὰ, φόβο, θυμὸ κλπ. Μὲ τὰ δελφίνια ἰδιαίτερος ἔχουν γίνεῖ πολλές μελέτες πάνω στοὺς ἐπικοι-νωσιακοὺς τους κώδικες ἐπειδὴ, ὡς ἔξυπνα πλάσματα, μποροῦν νὰ ἐξημερωθοῦν καὶ νὰ ἐκπαιδευτοῦν ὄντας σὲ συνθῆκες αἰχμαλωσίας.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ συμβαίνει μὲ τούς ἐλέφαντες εἶναι ἰδιαίτερα θαυμαστό. Οἱ ἐλέφαντες, ὡς γνωστόν, εἶναι τὰ μεγαλύτερα θηλαστικά ποὺ ὑπάρχουν στὸν πλανήτη. Ὅμως τὰ πελώρια αὐτὰ ζῶα ἐπικοινωνοῦν καὶ ἐκπέμπουν ἤχους ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς συλλάβει ἀνθρώπινο αὐτί. Οἱ ἐλέφαντες ἐπικοινωνοῦν μὲ ὑποήχους. Γι' αὐτὸ θέλουν «ἰδανικὲς» συνθῆκες γιὰ νὰ ἀσκίσουν τὴν ἐπικοινωνία τους. Ἐνας καθηγητὴς μετεωρολόγος στὴν Ἀ-μερικὴ ἔκανε μετρήσεις καὶ διαπίστωσε ὅτι τὸ 96% τῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἐλεφάντων ἔγινε τὶς δροσερὲς ὥρες τῆς ἡμέρας δηλαδή, τὸ σούρουπο καὶ τὴν αὐγή. Ἐπίσης μιὰ ἄλλη ὥρα «συνομιλίας» εἶναι μεταξὺ τῶν δύο πρώτων ὥρῶν μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Αὐτὸ δείχνει ὅτι οἱ ἐλέφαντες θέλουν ἡσυχία καὶ εἰρηνικὲς συνθῆκες γιὰ νὰ συνομιλήσουν. Οἱ ἐλέφαντες «μιλοῦν» σὲ μεγάλο εὖρος συχνότητων, ἐκπέμποντας ἤχους ὄξεῖς ὅσο ἡ ὑψηλότερη νότα ἐνός κλαρινέτου, ἀλλὰ καὶ βαθύτερους ἀπὸ τὴν τελευταία νότα ἐνός πιάνου, φθάνοντας σὲ μερικὲς ἀπὸ τὶς χαμηλότερες συχνότητες στὸ ζωϊκὸ βασίλειο...

Αὐτὰ εἶναι ἐλάχιστα παραδείγματα ἀπὸ τὶς ἐπικοινωνιακὲς δυνατότητες ποὺ ἔχουν τὰ ζῶα. Πόσο ἄραγε ἀπείρως μεγαλύτερες δυνατότητες ἔχουμε ἐμεῖς οἱ «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ πλασθέντες ἄνθρωποι ὥστε τὸ μόνο ποὺ μένει εἶναι νὰ τὶς συνειδητοποιήσουμε καὶ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο νὰ τὶς ἀξιοποιήσουμε;

Δημήτρης Νεαπολίτης

ΕΙΚΟΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τρανό παράδειγμα τῆς ἔλλειψης ζωῆς στὴν σημερινὴ ἐποχὴ ἀποτελοῦν οἱ παγκοσμίου ἐμβελείας ἔρευνες σχετικὰ μὲ τὴν χρῆση τοῦ διαδικτύου (τὸ γνωστὸ σὲ ὅλους μας internet). Οἱ ἔρευνες δείχνουν ὅτι τὸ ποσοστὸ χρήσης του ὀλοένα καὶ αὐξάνει ἀκόμα καὶ σὲ χώρες οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι τεχνολογικὰ ἰδιαιτέρως ἀνεπτυγμένες.

Τὸ γεγονός αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι κάτι τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ ὡς κακὸ ἢ ἐπιβλαβές. Ἄν κοιτάξουμε ὅμως τὶς λεπτομέρειες αὐτῶν τῶν ἐρευνῶν σίγουρα θὰ βροῦμε σημεῖα τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς προβληματίσουν. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ σημεῖα, πού ἐμένα προσωπικὰ μὲ βάζει σὲ πάρα πολλές σκέψεις εἶναι ἡ αὐξηση τῶν δικτυακῶν τόπων ὅπου κάποιος μπορεῖ νὰ γνωριστεῖ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους μὲ σκοπὸ ἀπὸ ἓνα ἀπλὸ flirt μέχρι καὶ τὸν γάμο!

Πόσο μεγάλη μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀποξένωση καὶ ἀπομόνωση τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 21^{ου} αἰῶνα; Ποῦ εἶναι ἡ χαρὰ τῆς γνωριμίας ἐνὸς ἀνθρώπου; Ποῦ εἶναι ἡ εὐχαρίστηση στὸ νὰ τὸν δεῖς, νὰ τὸν ἀκούσεις, νὰ τὸν ἀγγίξεις; Ὅλα αὐτὰ ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ ἓνα ἀπλὸ «κλικ» στὴν ὀθόνη τοῦ ὑπολογιστή.



Ὁ ἄνθρωπος σήμερα πρῶτον φοβᾶται νὰ γνωρίσει ἄλλους ἀνθρώπους. Φοβᾶται νὰ βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν εἰκονικὴ πραγματικότητα (γιατὶ μόνο εἰκονικὸ εἶναι τὸ διαδίκτυο) πού ἔχει μέσα στὸ μυαλό του καὶ νὰ συναντήσῃ τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τῆς ζωῆς. Ἔτσι, λοιπόν, ἐξελίσσει ὀλοένα καὶ περισσότερο τὴν τεχνολογία ὥστε αὐτὴ νὰ ἀποτυπώνει περίτρανα τὴν δική του πραγματικότητα εἰς βᾶρος τῆς ἀληθινῆς. Ἡ εἰκονικὴ πραγματικότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου δὲν περιέχει λάθη ἢ ἀδυναμίες ἢ ἐλαττώματα ἀλλὰ ὅλα εἶναι πολὺ σωστὰ καὶ ἀκριβῶς τοποθετημένα.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἄποψη τοῦ σύγχρονου κόσμου ἡ προσέγγιση ἐνὸς ἀνθρώπου μέσω τοῦ διαδικτύου εἶναι ἀσφαλῆς ἀφοῦ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ γνωριστεῖ μὲ πολὺ κόσμο χωρὶς νὰ κινδυνεύει! Πῶς ὅμως κινδυνεύει κάποιος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἢ ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ τοὺς γνωρίσει; Εἶναι κίνδυνος τὸ νὰ φανοῦν τὰ ἐλαττώματά του; Εἶναι κίνδυνος τὸ νὰ δεῖ κάποιος ὅτι δὲν ἔχει τὸ τέλειο σῶμα, ὅπως μπορεῖ ἀνεμπόδιστα νὰ διατείνεται μέσα ἀπὸ τὸν ὑπολογιστή του; Εἶναι κίνδυνος τὸ νὰ διαπιστώσει κάποιος ὅτι τελικὰ δὲν ἔχει τὰ ἐνδιαφέροντα ἢ τὶς γνώσεις τὶς ὁποῖα ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει; Εἶναι τελικὰ ἐπικίνδυνον νὰ δεῖξει κάποιος τὸ ποιὸς εἶναι καὶ ὄχι τὸ τί θὰ ἤθελε νὰ εἶναι;

Αὐτὸ πού πάντοτε μοῦ προξενοῦσε ἀπορία καὶ ἀπ' ὅτι φαίνεται θὰ συνεχίσει νὰ μὲ προβληματίζει εἶναι τὸ πῶς μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νὰ εἶναι εὐτυχισμένος μὲ πράγματα ἢ καταστάσεις τὰ ὁποῖα στὴν πραγματικότητα δὲν ἔχει. Πῶς μπορεῖ νὰ ἰκανοποιεῖ τὴν ἐπιθυμία τῆς κοινωνικότητάς του μὲ κάτι τὸ ὁποῖο βλέπει στὴν ὀθόνη του; Πῶς μπορεῖ νὰ καταλάβει ἂν αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀκούει (μᾶλλον σωστότερα θὰ ἔπρεπε νὰ πῶ διαβάζει) εἶναι ἀληθινὰ ὅταν δὲν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ κοιτάξῃ τὸν ἄλλο στὰ μάτια;

Μπορεῖ νὰ εἶμαι ρομαντικὸς ἢ ἄκρως συναισθηματικὸς ἀλλὰ αὐτὸ πού στὴν κυριολεξία δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσω ποτὲ ἦταν ἡ πρώτη βόλτα πού πῆγα μὲ τὴν μοναδικὴ κοπέλα μου πιασμένοι χέρι-χέρι... Ὅλα μποροῦσα ἄραγε νὰ τὸ εἶχα κάνει μὲ τὸν ὑπολογιστή μου;

Μανώλης Πυλαρινός

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ


* Ημερήσια έκδρομη θα πραγματοποιηθεῖ στις **22 'Ιουνίου 2004** για τὰ παιδιά τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐνορίας μας καὶ για ὄσους ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους θελήσουν νὰ τὰ συνοδεύσουν. Δηλώσεις συμμετοχῆς στὸν ὑπεύθυνο Νεότητος, π. Πασχάλη

Γρίβα, μέχρι τὶς **20 'Ιουνίου**.

* Στὶς **5 καὶ 20 'Ιουνίου**, θὰ τελεσθῆ Β' Θ. Λειτουργία για τοὺς ἐν Ἀθήναις Ρουμάνους Ὁρθοδόξους.

ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ


Ὁμιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς **11³⁰** ἕως τὶς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματικὴ μας Ἐστία (ὁδὸς Μαυρομιχάλη 96), μὲ θέμα **«Ψυχικὴ ἰσορροπία καὶ πνευματικὴ ζωή»**.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

Οἱ ὁμιλίες αὐτὲς θὰ διακοποῦν μόνο κατὰ τὸν μῆνα **ΙΟΥΛΙΟ**.

* Τὰ **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς **ΤΡΙΤΗΣ** ὀλοκληρώθηκαν στὸ τέλος τοῦ μηνὸς Μαΐου καὶ θὰ ἐπαναρχίσουν, σὺν Θεῷ, τὴν **5η Ὀκτωβρίου 2004**.

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ** περάτωσε

καὶ αὐτὴ τὸν κύκλο τῶν σεμιναρίων στὶς **25 Μαΐου** καὶ θὰ ἐπαναλειτούργησι στὶς **2 Νοεμβρίου 2004**.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: **«Μελετῶντας τὶς ὁδηγίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς»**.

Οἱ ὁμιλίες αὐτὲς, ὅπως καὶ οἱ Παρακλήσεις θὰ διακοποῦν κατὰ τοὺς μῆνες Ἰούλιο καὶ Αὐγουστο.

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

Τὸ **Ἐνοριακὸ μας Περιοδικὸ** θὰ ἐπανακυκλοφορηθῆ, σὺν Θεῷ, τὸν **Σεπτέμβριο 2004**.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν) Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλεφῶνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

www.AgiosNikolaosAskliou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

**ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ**